

ОД ПОЖЕГЕ ДО ПРАЊАНА

После жестоке борбе, Драгачевски батаљон Чачанског НОП одреда „Др Драгиша Мишовић“, заједно са осталим партизанским снагама, ослободило је, 3. новембра 1941. године, Пожегу од четника.

Ми, Драгачевци, претрпели смо тада велике губитке. Изгубили смо неколико бораца. Погинуо нам је командант Богдан Капелан, погинуо командир наше Друге чете Ратко Парезановић...

Из Пожеге наш батаљон упућен је према Коојерићу. У неким оелима на простору између Пожеге, Коојерића и Прањана било је опорадичних препуцавања са четницима, који су се повлачили, у ствари бежали отуда где омо ое ми појавили. Тако смо, у том налету, релативно лако и брзо ослободили Косјерић. Нешто јача борба за то место вођена је на Црнокоси и након што смо овладали овом Икосом, четници оу ое разбежвли. Одавде омо продужили према Субјелу и Тометином Пољу са циљем да гонимо и разбијемо четничке групације које су се повлачиле тим правцем према Маљену. Сем тога, у Тометином Пољу биле су се појавиле групе наоружаних пљачкаша, које су од тамошњих оељака одузимале стоку, чак и већа говеда под видом реквизирања за потребе партизанских јединица, представљајући се као партизански одборници.

На Оубјелу смо се сукобили са јачом групацијом четника, са којом смо водили борбу скоро читав дан, све до иза поднева. То је једна каменита зараван, ту и тамо обрасла у шеварје и повезана низом сличних брежуљака, погодна за одбрану, тако да није било лако ошхадати свим доминантним тачкама. Пуцало ое прилично жестоко и дуго. У тој борби рањен је у очи Ратко Плазинчић, мој брат од стрица, који се налазио непосредно поред мене. Није рањен од четничке пуцжаве, већ од сопствене пушке. Услед дугот пуцања, цев ое угрејала до усијања и нрсла, тако да су му очи, нарочито десно, биле опрљене барутним гаоовима и изра[ваљене некаквим кошуљастим парчићима. Он је одавде отпремљен у ужичку болницу, па се касније повукао у Санџак и Босну. Погинуо је у Ливну августа 1942. шдине као члан КПЈ и борац Прве пролетерске бригаде.

Из Оубјела смо, пошто смо оавладали четнички отпор, отишли према Тометином Пољу, у коме ниома наишли на скоро никакав четнички покушај одбране. Овде смо преноћили и мало ое одморили, а затим смо упућени ка Прањанима. До непооредне борбе за Прањане краће смо се задржавали у неким насељима ради снабдевања храном.

На путу према Прањанима сукобљавали омо ое са мањим четничким групама, у ствари предстражама. Непооредна борба за Прањане трајала је цело један дан, од јутра до поподне. Била је жеетока јер су се четници упорно бранили. Било је више Јуриша и противјуриша око једног платоа, надомак Прањанима, на коме су се налазили четнички штаб и команда. Налаз^ио сам се на положају у првој линији према том платоу, од кога нас је делио поток оа прилично великом увалом. Заједно оа Душаном Ђурђевићем, који је од Капелано^ве попибије вршио дужност команданта Драгачевског батаљона, ја сам, уз остале друш(ве, неколико пута покушавао да преко овог потока доспем до платоа, али омо се, под жестином четничке ватре, морали враћати на полазни положај. Остало ми је у оећању, мада знам да ово и није можда битно, да смо Ђурђевић и ја иза једне колибе по десетину пута пуцали преко потока за једним четником који је бежао да ое докопа платоа, али нисмо уопели да га погодимо. Тек после борбе старији друтави су вам објаснили због чега смо били непрецизни. Ђурђевић се оамо смешкао на то. Иначе, он је 1943. шдине погинуо као борац и руководилац у Друшј пролетерокој.

У задњем покушају да овладамо четничким положајем, прим-стигао нам је у помоћ Ариљоки партизаноки батаљон, али су то били делo^ви овог батаљона, па смо коначно успели да нагнамо четнике у бекство. Армљце је водио Ратко Јовановић. Остао ми је у оећању по црвеном шалчету око врата, ведрини и храбрости. Погинуо је прили^ком повлачења за Саицак. У освајању четничких положаја истакао ое Бранислав Обрадовић Цамбо, студент из Рти-ју, који је погинуо у Босни, а проглашен је и за народног хероја Јуш(славије. Уз њега и Добросав Терзић из Миросаљаца. Цамбо је рањен у плућа из којих је шикљала пенушава крв, чинило ми се као из неког извора! Терзић ое држао смело. Нарочито у борбама око кућа. Када би пришао једној кући у којој је била четничка команда, позвао их је на предају. Трајало је ово поприлично јер је Терзић муцао. Једва је некако изустиио: „Предајте ое или... ћу... да. . . уубииијем!" У истом моме(нту убацио је бомбу па је четнички отпор брзо престао. Колико шд омо се тада дивили њс-говој смелости, толико омо ое касније слатко смејали њсшвом „услову" упућеном четницима.

У борбама за Прањане, уз остале три, учествовала је и Прва чета Драгачевоког партизанског батаљона, која је ове дотле одво-јено и самостално дејствовала, најпре у околини Горњег Мила-

новца, а потом претежно у аршБоком и моравичком крају. Бпла је, наике, у саставу Потерног батаљона, којим је командовао Дешмир Ђнрјаковић из Вирова. Имала је више обрачуна са четницима Божа Јаворског.

Након пораза на Прањанима, четници су безглаво бежали ка Брајићима и Равној гори. Имали су велике губитке.

Када су касније наши другови, борци Драгачевског батаљона, пролазили кроз четничке и љотићевске затворе, прво питање које им је постављено било је: да ли си учествовао у борбама на Прањанима?

Слободан ПЛАЗИНЧИЋ